

Η εορτή του Αγίου Λουκά του Ιατρού στον Πειραιά

/ [Ενορίες](#)



Ο Άγιος Λουκάς ήταν σπουδαίος και τρανός, άψογος χειρουργός, τέλειος ζωγράφος καθηγητής πανεπιστημίου. Πέρα όμως από όλα αυτά, απ' τη σπουδαία του δράση στην επιστήμη, το σπουδαιότερο γεγονός ήταν ότι αγαπούσε πολύ τον Κύριο, η καρδιά του ήταν δοσμένη στο Χριστό.

Με λαμπρότητα και με τη δέουσα εκκλησιαστική τάξη, ο Ιερός Ναός Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, τίμησε την μνήμη του προστάτη της Ενορίας, Αγίου Λουκά του Ιατρού, Αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως και Κριμαίας.

Οι πιστοί που συμμετείχαν στις ιερές Ακολουθίες είχαν την ευλογία να προσκυνήσουν το τεμάχιο του ιερού λειψάνου του Αγίου που είναι θησαυρισμένο μόνιμα στο Ναό, καθώς και το Παρεκκλήσιο που είναι αφιερωμένο προς τιμήν του, στον περίβολο του Ναού, ενώ διανεμήθηκε φιαλίδιο με λάδι από τον τάφο του Αγίου από τη Συμφερούπολη της Κριμαίας.

Την παραμονή της εορτής, Τρίτη 10 Ιουνίου, τελέσθηκε ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός, στον οποίο χοροστάτησε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Αχελώου κ. Νήφων, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Ο Θεοφιλέστατος στο κήρυγμα του επεσήμανε αρχικά ότι ο Άγιος έζησε σε μία πολύ ταραγμένη εποχή. Έζησε τους δύο μεγάλους παγκόσμιους πολέμους, αλλά έζησε στην πατρίδα του τη μεγάλη δοκιμασία της Οκτωβριανής Επανάστασης, όπου καθιδρύθηκε ένα καθεστώς αθεΐας και ο άνθρωπος της εκκλησίας, θεωρούνταν εχθρός του λαού.

«Ο Άγιος Λουκάς ήταν σπουδαίος και τρανός, άψογος χειρουργός, τέλειος ζωγράφος καθηγητής πανεπιστημίου. Πέρα όμως από όλα αυτά, απ' τη σπουδαία του δράση στην επιστήμη, το σπουδαιότερο γεγονός ήταν ότι αγαπούσε πολύ τον Κύριο, η καρδιά του ήταν δοσμένη στο Χριστό.»

Δέχτηκε με ευκολία την κλήση από τον Θεό να γίνει και αυτός εργάτης του Ευαγγελίου, ιερέας του Υψίστου. να αφιερώσει τον εαυτό του, ακόμη και την επιστήμη του στο έργο της Εκκλησίας. Όπως είπε ο Θεοφιλέστατος, είδε τους συμπατριώτες του ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα κι έτσι έδωσε τον εαυτό του σε αυτήν την διακονία των αδελφών, των λογικών προβάτων του Κυρίου.

Έγινε ιερέας, έγινε και επίσκοπος και αμέσως ξεκίνησαν οι αλλεπάλληλες ανακρίσεις, οι αλλεπάλληλες φυλακίσεις και οι εξορίες στα πιο απίθανα και δύσβατα μέρη της Σιβηρίας, έτσι ώστε ο Άγιος να καταλήξει στο συμπέρασμα και να πει ότι αγάπησε το μαρτύριο. που τόσο πολύ καθαρίζει την ψυχή.

Η ζωή του ήταν μαρτυρική, ενώ είχε όλα τα εφόδια να έχει μία λαμπρή σταδιοδρομία. Ενώ ακόμη και μέσα σε αυτό το καθεστώς πέτυχε να τον βραβεύσουν με το ανώτατο βραβείο της επιστήμης, το βραβείο Στάλιν. Τίποτα από όλα αυτά δεν του έκαναν εντύπωση και τίποτα δεν τον πτόησε. Ούτε και το μαρτύριο, οι φυλακίσεις και οι εξορίες. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να υπηρετεί σωστά τον Θεό και τον άνθρωπο.

«Και γίνεται αυτός ο Άγιος ένα παράδειγμα για όλους εμάς. Γιατί μόνο δεν φτάνει να τιμούμε τον Άγιο με ύμνους και με ωδές. Αλλά ουσιαστική τιμή του Αγίου είναι να μιμηθούμε το δικό του παράδειγμα. Είναι να ακολουθήσουμε τα δικά του βήματα. να ακολουθήσουμε τη δική του καρδιά που έμεινε άφθορη για να μας θυμίζει το πόσο δοσμένη ήταν στο Χριστό και να μπορέσουμε και εμείς να αντέξουμε το δικό μας προσωπικό μαρτύριο.»



Εξηγώντας ο Θεοφιλέστατος ότι αναφέρεται σε αυτό που ονομάζεται μαρτύριο της συνειδήσεως. Και όπως είπε, αυτό το μαρτύριο πρωτίστως έγκειται στη δική μας ξενιτεία από τον κόσμο. Η βαρύτητα της ύλης μας τραβά προς αυτόν τον κόσμο, αλλά η δική μας προσπάθεια και ο δικός μας αγώνας, είναι να σηκώνουμε τα μάτια της ψυχής μας διαρκώς προς τα ουράνια και προς τα άφθαρτα. Αυτό έκανε και ο Άγιος Λουκάς που τίποτα δεν τον ένοιαζε, αλλά είχε ενοειδή νου και σκεφτόταν μόνο το να πετύχει τον σκοπό της ζωής του ανθρώπου, που είναι η κατά χάριν θέωση.

Έπειτα, συνέχισε ο Θεοφιλέστατος, μαρτύριο της συνειδήσεως είναι το ταπεινό φρόνημα, όπως ακριβώς έπραξε ο Άγιος Λουκάς που ήταν τόσο σπουδαίος στην δική του επιστήμη, αλλά κάθε επιτυχία του την απέδιδε στον Κύριο. Το ταπεινό φρόνημα *«πράγματι είναι μαρτύριο να μπορέσει κανείς να το αποκτήσει. Είναι δύσκολο να πατήσαι κανείς τον εαυτό του, το εγώ του, να τσαλακώσει την κενοδοξία και να σκεφτεί πως ό,τι καλό κι αν πετύχει, το κάνει πάντοτε με τη βοήθεια του Θεού»*.

Μαρτύριο της συνειδήσεως, είναι ακόμη η προσπάθεια να θηριομαχήσουμε με τον παλαιό άνθρωπο, τον άνθρωπο της αμαρτίας και των παθών που όλοι φέρουμε μέσα μας. Είναι η προσπάθεια να ξεριζώσουμε μέσα απ' την καρδιά μας τα πάθη μας και στη θέση τους να καλλιεργήσουμε τις χριστιανικές αρετές, που είναι ένα δύσκολο γεγονός. Θα πρέπει να προσέχουμε την καθαρότητα της ψυχής μας, τόνισε ο Θεοφιλέστατος, για να μπορεί μέσα σε αυτήν να κατοικήσει ο Κύριος, όπως ακριβώς μπήκε μέσα στην καρδιά του Αγίου και κατοίκησε εκεί αιώνια.

Μαρτύριο της συνειδήσεως είναι το χαροποιό πένθος, το πένθος που πρέπει να αισθανόμαστε μέσα στην ψυχή μας για τις αμαρτίες μας. Για το ότι δεν τηρήσαμε το θέλημα του Κυρίου και δεν φέρουμε άξια το όνομα του Χριστού, να λεγόμαστε χριστιανοί, όταν επιλέγουμε να κάνουμε αυτό που δεν αρέσει στον Κύριο.



«Η λύπη θα πρέπει να κατέχει την ψυχή μας και αυτό είναι μαρτύριο. Αλλά αυτό μας οδηγεί στη μετάνοια, την ευλογημένη μετάνοια. Και αυτό μας οδηγεί στην χαρά της ελπίδας. Γιατί ξέρουμε ότι ο Κύριός μας σταυρώθηκε για εμάς ακριβώς για αυτό το λόγο, για να συγχωρέσει όλες τις αμαρτίες μας. Και πράγματι απ' τη μία μπορεί να πενθούμε για τις αμαρτίες μας, απ' την άλλη πρέπει να τρέφουμε μέσα στην καρδιά μας την ελπίδα της σωτηρίας. Επειδή το έλεος του Θεού είναι πολύ μεγαλύτερο. από τις δικές μας αμαρτίες.»

Μαρτύριο της συνειδήσεως είναι να μπορέσουμε να σηκώσουμε τον προσωπικό σταυρό μας των θλίψεων και των δοκιμασιών της ζωής. Αν ο Χριστός, ο αναμάρτητος Κύριος, σήκωσε το δικό Του σταυρό, άρα εμείς οι αμαρτωλοί θα πρέπει να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του και να σηκώσουμε και εμείς τον δικό μας σταυρό των θλίψεων και των δοκιμασιών, όπως ακριβώς μιμητής του Χριστού ήταν και ο Άγιος Λουκάς. Και τέλος, μαρτύριο της συνειδήσεως είναι η θυσιαστική αγάπη. Τονίζοντας ο Θεοφιλέστατος πόσο δύσκολη είναι αυτή η θυσιαστική αγάπη, πόσο δύσκολο είναι να αγαπήσουμε τους άλλους, να τους συγχωρήσουμε, να τους ανεχτούμε. Πόσο δύσκολο είναι να πατήσουμε το εγώ μας και να ζούμε για τους

άλλους.

«Άλλωστε αυτήν την υπέρβαση ζητά και ο Κύριος. Πολλοί μίλησαν για την αγάπη, αλλά μόνο ο Κύριος μας έδωσε αυτήν την εντολή, την εντολή της υπέρβασης “αγαπάτε τους εχθρούς ημών”. Κανείς άλλος δεν είπε αυτόν τον μεγάλο λόγο. Κανείς άλλος δεν μίλησε για την αγάπη στους εχθρούς. Και κανείς άλλος δεν έκανε πράξη αυτήν την αγάπη προς τους εχθρούς, όπως ακριβώς την έκανε ο Κύριός μας, όπου πάνω από το σταυρό συγχώρεσε όχι μόνο όλες τις αμαρτίες των ανθρώπων, αλλά και αυτές των βασανιστών και σταυρωτών Του.»

Και το ίδιο βλέπουμε να κάνει και ο Άγιος Λουκάς, ο οποίος όχι μόνο συγχωρούσε τους ανθρώπους που τον βασάνιζαν και τον ταλαιπωρούσαν, αλλά πολλές φορές τους θεράπευσε με την ιατρική του επιστήμη, κάνοντας πράξη αυτό που ο Κύριος θέλει, να αγαπήσει τους εχθρούς.



Καλούμαστε και εμείς λοιπόν, ολοκλήρωσε το κήρυγμα του ο Θεοφιλέστατος, να

σηκώσουμε αυτό το μαρτύριο της συνειδήσεως και να μπορέσουμε να αγαπήσουμε και να έχουμε αυτήν τη θυσιαστική αγάπη, την έμπρακτη αγάπη, την αγάπη προς όλους, την αγάπη που προσφέρει και δεν ζητάει.

Στη συνέχεια ακολούθησε ιερά Αγρυπνία ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σιγκαπούρης και Νοτίου Ασίας κ. Κωνσταντίνου, κατά την διάρκεια της οποίας εψάλησαν οι Χαιρετισμοί του Αγίου.

Ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμα του αναφέρθηκε στους αγίους που η Εκκλησία μας σήμερα προβάλλει και εορτάζει. Τον Απόστολο Βαρθολομαίο, τον Άγιο Λουκά τον Ιατρό, τους 222 Κινέζους μάρτυρες.

Και όλοι αυτοί οι άνθρωποι, τόνισε, ήταν άνθρωποι σαν κι εμάς. Ήταν άνθρωποι οι οποίοι μεγάλωσαν, έζησαν με δυσκολίες, με κακουχίες, με προβλήματα σαν τα δικά μας και ακόμα περισσότερα. Και μάλιστα ορισμένοι από αυτούς πέθαναν και με πολύ άσχημο τρόπο γιατί ήθελαν να πιστέψουν στο Χριστό και να ομολογήσουν την πίστη τους. Και αυτό τους έφερε αντιμέτωπους με το μίσος, την κακία, τη μισαλλοδοξία, με όλα αυτά τα προβλήματα που κι εμείς κάθε φορά αντιμετωπίζουμε.

«Και πηγαίνουμε στις εικόνες του Χριστού, της Παναγίας και των Αγίων και τους λέμε “πάρτε τα από μας γιατί δεν τα αντέχουμε”. Αυτοί τα αντέξανε, αυτοί μαρτύρησαν και γι’ αυτό το λόγο έγιναν Άγιοι της εκκλησίας μας. Δηλαδή πρότυπα για όλους εμάς. Έγιναν παραδείγματα φωτεινά για όλους εμάς. Πήρανε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που γιορτάσαμε εχθές και αυτή τη χάρη προσπάθησαν να την κρατήσουν σαν φυλακτό μέσα τους και να μπορέσουν να την τιμήσουν.»

Και εμείς το παράδειγμα που έχουμε από αυτούς τους Αγίους είναι ότι θα πρέπει τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, τα ταλέντα του Αγίου Πνεύματος και την πίστη μας να την κρατάμε γερά και δυνατά για να μπορούμε και εμείς να γινόμαστε φωτεινά παραδείγματα.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που σήμερα προβάλλουμε, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, ήταν άνθρωποι σαν κι εμάς, αλλά άνθρωποι όμως που έκαναν υπέρβαση στα προβλήματά τους. Ο Άγιος Λουκάς, ο Ιατρός ήταν σε μία ταραγμένη εποχή για τον τόπο του. Ήταν σε μία εποχή που υπήρχε διωγμός μεγάλος, όπου δεν επιτρεπόταν κάποιος να πιστεύει στο Θεό και να έχει εκκλησίες.

Κι ενώ ήταν ένας εξαιρετικός γιατρός χειρουργός, ενώ είχε βραβευτεί από το

κράτος για την δεινότητά του ως χειρουργός, όμως επειδή ήταν ορθόδοξος, επειδή ήταν κληρικός, επειδή ήταν επίσκοπος, επειδή έλεγε ότι πραγματικά αγαπάει και η προτεραιότητά του είναι ο Χριστός, αυτό τον έφερε πολλές φορές να μην μπορεί να ασκήσει το λειτούργημά του σαν γιατρός

«Αυτό το παράδειγμα είναι και για μας το παράδειγμα που θα πρέπει να ακολουθήσουμε. Η ματαιότητα μας ακολουθεί. Όμως η ματαιότητα αυτή μπορεί να γίνει αιωνιότητα. Αν εμείς ακολουθήσουμε τα παραδείγματα των Αγίων που σήμερα ήρθαμε να προσευχηθούμε, τα παραδείγματα αυτά μπορεί να γίνουν ευλογίες μεγάλες. Η ματαιότητα μπορεί να γίνει αιωνιότητα και η μόνη αιωνιότητα που μας πρέπει και μας αρμόζει είναι η αιωνιότητα δίπλα στο Θεό. Είναι η αιωνιότητα στην αγκαλιά της Παναγίας, στην αγκαλιά των Αγίων που εμείς αγαπάμε και γι' αυτό το λόγο ήρθαμε εδώ να προσευχηθούμε και να τους τιμήσουμε.»

Την ημέρα της εορτής, τελέσθηκε ο Όρθρος και η πανηγυρική θεία Λειτουργία ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Προικοννήσου κ. Ιωσήφ.

Ο Σεβασμιώτατος μιλώντας στο κήρυγμα του για τον Άγιο Λουκά, σημείωσε πως ήταν ένας άνθρωπος που δεν ξεκίνησε από μικρό παιδί να πάει σε εκκλησιαστικές ή ιερατικές σχολές για να γίνει ιερέας. Ήταν άνθρωπος επιστήμης, σπούδασε ιατρική κι έγινε ο κορυφαίος χειρουργός της εποχής εκείνης.

Αναφέρθηκε στα περιστατικά που οδήγησαν τον Άγιο μετά τον θάνατο της συζύγου του να γίνει κληρικός και τις πολλές δοκιμασίες και διωγμούς που υπέστη για την πίστη του και την ιερατική του ιδιότητα.

«Δεν μπορούσαν οι άθεοι να φανταστούν ότι θα τους ξέφευγε έτσι ένα τέτοιο κεφάλαιο της επιστήμης που δεν μπορούσαν να κάμουν ποτέ ένα σοβαρό ιατρικό επιστημονικό συνέδριο χωρίς να τον έχουν κύριο ομιλητή. Τον συλλαμβάνανε, τον δέρνανε, τον κρατάγανε στο κρατητήριο, τον αφήνανε ελεύθερο για λίγο καιρό, πάλι μέσα, φυλακή. Τον έστελναν εξορία, γύριζε πίσω.»

Στο τέλος η εκκλησία τον έκαμε επίσκοπο και τότε χειροτέρεψε ο διωγμός των αθέων εναντίον του. Ο άνθρωπος αυτός, τόνισε ο Σεβασμιώτατος, φέρει πάνω του τα στίγματα του διωγμού και του μαρτυρίου για το όνομα του Κυρίου. Ο Άγιος Λουκάς δεν είναι απλώς ομολογητής. Είναι και μάρτυρας, παρά το ότι εκοιμήθη ειρηνικά. Στην πραγματικότητα είναι και μάρτυρας διότι είχε ένα διαρκές ατέλειωτο και βασανιστικότατο μαρτύριο μέχρι το θάνατό του.

Και είχε και άλλο σταυρό, ήταν ασθενής, είχε πολύ ζάχαρο και στο τέλος τυφλώθηκε ολότελα. Και ενώ δεν έβλεπε έπρεπε να τον χειραγωγούνε. Λειτουργούσε και όταν ήτανε στα άγια μυστήρια μπροστά έβλεπε και τον Άγιο Άρτο και το Άγιο Ποτήριο και δεν έκανε κινήσεις οι οποίες να δημιουργήσουνε κάποιο κίνδυνο για τα άγια μυστήρια.

«Άλλο φως τον οδηγούσε εκείνη την ώρα. Αυτά τα μάτια ήταν νεκρά, αλλά έβλεπαν εκεί που έπρεπε. Και του έδωσε ο Θεός το χάρισμα της θαυματουργίας. Χιλιάδες άνθρωποι πηγαίνανε για να τους κάνει καλά. Και όσο ήταν γιατρός τους έκανε τις εγχειρήσεις, τους έκανε όλη την περιποίηση την οποία χρειαζόταν ο καθένας. Όταν πια τυφλώθηκε, πηγαίναν, τους ευλογούσε, φιλούσανε το χέρι του και φεύγανε και γίνονταν καλά.»

Και έγινε ένας καινούργιος Άγιος Ανάργυρος κοντά στους Αγίους Αναργύρους, Και ο Θεός τον δόξασε και επί γης τον ομολογητή του και μάρτυρά του και κατόπιν μετά θάνατον με όλο αυτό τον ποταμό των θαυμάτων τα οποία επιτελεί όχι μόνο στην πατρίδα του στη Ρωσία και στην Ουκρανία.

Ο Σεβασμιώτατος ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του ευχήθηκε να έχουμε την ευχή και την προστασία του και να παραδειγματιζόμαστε από την αγάπη που είχε για το Χριστό, την ομολογία του και την παρρησία την οποία είχε ως χριστιανός, ως πιστός δούλος Ιησού Χριστού.

Τέλος το απόγευμα της εορτής εψάλη ο μεθ' έορτος Εσπερινός και η ακολουθία της Ιεράς Παρακλήσεως προς τον Άγιο.

















